

VIVAT ACADEMIA

sekretariaat :
em. jacqmainlaan 126
1000 brussel - tel. 02 / 18 68 20 - pr 4292 38

verantwoordelijke uitgever :
lic. hugo hermans
saturnusstraat 12, 2600 berchem

BETAAL UW BIJDRAGE op postrekening 429238, Verbond der Vlaamse Academics, Brussel. Vermeld de afdeling waartoe U wil behoren, indien U niet geografisch wenst ingedeeld te worden. Bijdrage : steunende leden 500 F of meer, gewone leden 300 F, en 100 F voor minder dan drie jaar afgestudeerden, dienstplichtigen of echtgenote-bijlid. WERF NIEUWE LEDEN. Maak het V.V.A. sterk, dan kan het meer voor de Vlaamse zaak.

In zijn vergadering van 4 maart 1972 te Brussel heeft de Centrale Raad van het Verbond der Vlaamse Academics het hiernavolgende memorandum opgesteld ter attentie van de Minister voor Nationale Opvoeding. Hem werd de tekst van dit memorandum toegestuurd op 10 maart j.l. en op 13 maart ontvingen de heer L. ROPPE, gouverneur van de provincie Limburg, en de heren J. VAN EYNDE, W. MARTENS, F. VAN DER ELST en W. DECLERCQ, respectievelijke partijleiders eveneens een afschrift. Het memorandum werd ook vermeld in radio en pers.

memorandum**DE NOODZAKELIJKHEID VAN DE UITBOUW VAN EEN VOLWAARDIGE UNIVERSITEIT LIMBURG**

1. Gezien de universitaire achterstand van Vlaanderen in het algemeen en van Limburg in het bijzonder, is het Verbond der Vlaamse Academics van oordeel, dat de overheid bij hoogdringendheid alle nodige maatregelen moet nemen om de snelle start van een volwaardige universiteit in Limburg mogelijk te maken. Het is immers een feit, dat het verlies aan Vlaams intellectueel potentiëel zich vooral in Limburg situeert. Elk uitstel of elke vertraging om dit verlies tegen te gaan betekent voor Vlaanderen een schadepost op wetenschappelijk, cultureel, sociaal en menselijk vlak.
2. De Limburgse bevolking heeft door eigen inspanningen de eerste elementen van het universitair onderwijs gerealiseerd. In 1964 werd de oprichting van het Postuniversitair Centrum tot stand gebracht, in 1968 gevolgd door de oprichting van de Economische Hogeschool Limburg.
Het Verbond der Vlaamse Academics betreurt echter dat, na deze prachtige realisaties van en door de Limburgse bevolking, de wet tot oprichting van een Limburgse universiteit aan deze eigen inspanningen van de basis gewoon is voorbij gegaan en de gewenste en logische integratie van de bestaande realisaties in een omvattend universitair centrum niet heeft toegestaan. In Antwerpen en Mons vond men het normaal dit te doen, waarom dan niet in Limburg ?
3. Het Verbond der Vlaamse Academics vraagt met aandrang, dat de overheid er zou voor zorgen dat de uitbouw van de Limburgse universiteit volwaardig kan gebeuren. Dit betekent, dat, naast de integratie van het Postuniversitair Centrum en de Economische Hogeschool Limburg, het nodig is dat niet alleen kandidaatsopleidingen voor wetenschappen en geneeskunde worden voorzien, maar dat eveneens de inrichting van licenties en doctoraten wordt mogelijk gemaakt, tenminste vanaf 1974. Dit is noodzakelijk, omdat alleen een volwaardige universiteit die volwaardige eindexamen's aflevert voldoende aantrekkingskracht kan opbrengen om het Limburgse intellectueel potentiëel volledig te valoriseren.
De uitbouw van een volwaardige universiteit is ook noodzakelijk, omdat de weloverwogen en gedurfde onderwijsvernieuwing, die Limburg wenst door te voeren, een deel van haar doelmatigheid verliest, indien de studenten na de kandidaatsstudies

elders in traditionele licenties en doctoraten terecht komen. Daarenboven vergt de vlugge aangroei van de Limburgse studentenbevolking, dat er, voor een verantwoorde opleiding, ook op het niveau van de licenties en de doctoraten zo spoedig mogelijk ruimere opleidingsmogelijkheden worden geschapen.

4. Het Verbond der Vlaamse Academici steunt ten volle de uitdrukkelijke wens van de stuwende krachten in Limburg om inzake universitair onderwijs tot nauwe samenwerking te komen met Nederlands Limburg. Het herinnert aan de uitspraken van de Heer Vermeylen, gewezen Minister voor Nationale Opvoeding, die in het parlement herhaalde malen verklaarde, dat deze samenwerking inderdaad wenselijk is. Ook de huidige Nederlandse Minister De Brauw heeft in zijn land in de voorbije maanden diverse publieke verklaringen afgelegd, waarin hij tevens de wens te kennen geeft en het om velerlei redenen zelfs noodzakelijk acht de universitaire initiatieven in beide Limburgen te bundelen.

In dit verband is het Verbond der Vlaamse Academici van mening, dat het hoogst dringend is, dat de Nederlandse en Belgische Minister voor Onderwijs, samen met de verantwoordelijken voor beide Limburgen, zo snel mogelijk samenkomen om deze mooie wensen tot concrete projecten uit te werken.

5. De Limburgse initiatiefnemers hebben steeds voorgesteld, dat zij inzake universitair onderwijs een aantal vernieuwingen willen doorvoeren. Het Verbond der Vlaamse Academici is van oordeel, dat de onderwijsmethodes van de Economische Hogeschool Limburg hebben bewezen, dat dit mogelijk is. Het vraagt derhalve aan de Minister voor Nationale Opvoeding, dat hij aan de Limburgse Universiteit de nodige vrijheid zou geven om dit vernieuwingswerk verder te zetten, en dat hij derhalve bereid zou zijn om een aantal wetten betreffende de universitaire programma's en de universitaire examens aan te passen.
6. Limburg heeft van meet af aan gesteld, dat het een maatschappelijk gerichte en maatschappelijk dienstbare universiteit wil realiseren. Het Verbond der Vlaamse Academici meent dan ook te mogen beklemtonen, dat het de plicht is van de overheid er voor te zorgen, dat de Limburgse universiteit over de nodige morele onafhankelijkheid en de nodige werkingsvrijheid kan beschikken om haar sociaal ideaal te verwezenlijken.

van wapenbroeders en zusterorganisaties...

We ontvingen verschillende brieven, oproepen en mededelingen.

De eerste en ereplaats geven we aan **Flor GRAMMENS**, de oude getrouwe uit de Vlaamse strijd. Hij schreef twee brieven, een aan de eerste-minister en een aan ons, één open en één gesloten. We laten ze volgen in chronologische volgorde.

Mechelen, 9 januari 1972

Aan de leiding van het Verbond der Vlaamse Academici,

Ik waardeer het ten zeerste en ik dank U hartelijk om uw hulde-adres namens Uw Vlaamse kultuurvereniging in het huldeboek van de André DEMEDTS-prijs. Ook de simpatieke aanwezigheid van één uwer op die grootse hulde te Kortrijk was mij welgevallig.

Mag ik nu zelf ook nog een bezoekje brengen in Uw huiskamer, door middel van een T.V.-uitzending « Ten huize van... » op 13 dezer te 21 uur. Daarmee wordt dan ook die voor mij al te zware huldigungsperiode wellicht definitief afgesloten.

Ik wens U verder een gezegend jaar 1972 en groet U in « hou ende trou »

Flor GRAMMENS

Mechelen, 18 januari 1972

*Aan de heer prof. EYSKENS,
Eerste-Minister, Brussel*

Mijnheer de Eerste-Minister,

Als goeie patriot heb ik — na jarenlange taalwet-sabotage — de taalwet van '21 eerst in '31 zelf toegepast langs de taalgrens.

Na weer jarenlange taalwetsabotage, werd ik moreel verplicht de nieuwe taalwet van '32 weer zelf toe te passen in '37-'39, langs de taalgrens, alsmede te Brussel en massaal in Vlaanderen.

Van '40 tot '44 werd zowel de taalwet inzake onderwijs als deze inzake besturen door de wettelijke Vlaams-Waalse taalkommissie normaal toegepast. En was dit prachtig « zuiver Belgisch » werk nadien normaal voortgezet, dan bestond er nu geen dramatisch twistprobleem Brussel.

In '58 moest ik weer zelf optreden om de direktieven betr. het taalgebruik in 7 vreemde expo-paviljoenen te doen uitvoeren.

Sedert de ongelukkige taalgrensregeling van '62 en de faciliteiten voor Brussels-Vlaamse randgemeenten, woedt de sabotage tegen de nieuwe taalwet van '63 langs de taalgrens en te Brussel weer vol-

op. En de parlementaire vaders van die taalwet laten begaan...

Omwille der grondwetsherziening zag ik geduldig toe. Doch bij de vorming uwer zoveelste regering — met of zonder ijdele beloften voor toepassing der taalwetten — treed ik als erkend « simbool » van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd weer publiek in het Vlaamse strijdperk.

Dit heroptreden na mijn belofte bij de uitreiking van de André Demedts-prijs en in de TV-uitzending « Ten Huize van... » na ruim 40 jaar taalwet-sabotage — in welke rotstaat leven we toch ? ! — is voor mij als goeie patriot morele plicht : zelf de

toepassing der taalwet verzekeren, en meteen recht en brood voor onze mensen waarborgen.

Ik begin met een « sinjaal » te Brussel en langs de taalgrens. Als echter binnen enkele weken geen afdoende bewijzen geleverd zijn van ernstige toepassing der vigerende taalwetgeving, ontketen ik weer een grootse aktie met alle gevolgen van dien. Het zou mij nu ook niet verwonderen mocht die nieuwe grootse aktie overslaan op het uitdagend privé-gedoe, franstalig in eentalig Vlaanderen. Bewuste Vlamingen zijn het tergen immers moe.

Daarmee zijt U vriendelijk verwittigd.

Met hoogachting, in « hou ende trou ».

Flor GRAMMENS

VESTIGING VAN DE KULTUURRAAD IN BRUSSEL : WIJSHEID OF GEMAKZUCHT ?

STANDPUNT VAN DE KULTUURRAAD VOOR VLAANDEREN IN VERBAND MET HET REGEERAKKOORD.

De Kultuurraad voor Vlaanderen verheugt zich over de verklaring van de regering dat : « de culturele autonomie tijdens deze legislatuur volledig zal verwezenlijkt worden ».

Hij stelt echter vast dat deze toezegging afhankelijk wordt gesteld van het advies dat een commissie van het nationaal parlement zal moeten uitbrengen over de praktische werkingsmodaliteiten, de periodiciteit en de frequentie van de vergaderingen van de cultuurraden. De Kultuurraad voor Vlaanderen acht dit een ongrondwettelijke beperking van de autonomie van deze raden.

Bovendien drukt de Kultuurraad voor Vlaanderen er zijn verwondering over uit dat de toezegging van de mogelijke oprichting bij decreet, van een culturele raad van advies bij de parlementaire cultuurraden, opgenomen in het regeerakkoord van 1968, in het huidige regeerakkoord niet werd bevestigd. De Kultuurraad voor Vlaanderen is van mening dat, zoals in de economische sector, ook in de culturele sector een adviesorgaan moet worden opgericht. Desbetreffend herinnert de Kultuurraad voor Vlaanderen aan zijn op 7 december 1971 aan de parlementsleden gedane voorstel.

De Kultuurraad voor Vlaanderen zal waakzaam toezien op de maatregelen die zullen genomen worden in uitvoering van hetgeen het regeerakkoord bepaalt nopens de verdeling van de dotaties tussen de twee parlementaire cultuurraden. Bovendien handhaaft de Kultuurraad voor Vlaanderen in dit verband zijn vroeger standpunt dat de parlementaire cultuurraden, op een of andere wijze, naast hun dotatie, de mogelijkheid moeten hebben om over eigen financiële middelen te beschikken.

De Kultuurraad voor Vlaanderen verheugt zich over het voornemen van de regering de taalwetgeving te Brussel integraal te doen toepassen. Hij drukt er ech-

ter zijn bezorgdheid over uit dat in verband met de door de regering aangekondigde installatie van de Agglomeratieraad en het College, het regeerakkoord geen enkele waarborg bevat voor de beveiliging van de Vlaamse belangen in deze organen. De Kultuurraad voor Vlaanderen herinnert in dit verband aan het door hem sedert vele jaren verdedigde beginsel van de subnationaliteit te Brussel.

De Kultuurraad voor Vlaanderen stelt met genoegen vast dat de regering de werking van de Nederlandse Commissie van Cultuur ernstig opvat. Hij wijst er op dat het supplementair krediet, voorzien in het regeerakkoord onder hoofdstuk IV, B, 7, aan deze Commissie slechts ter beschikking mag gesteld worden indien haar samenstelling in Vlaams opzicht aanvaardbaar is.

De Kultuurraad voor Vlaanderen neemt akte van de intentie van de regering om de Voerstreek bij het Nederlandse taalgebied te behouden. Overigens wijst de Kultuurraad voor Vlaanderen er op dat het wijzigen van het tweetalig statuut van de Voerstreek, naar het model van Brussel, in strijd is met de grondwet.

26 januari 1972.

VERBOND VAN HET VLAAMS OVERHEIDSPERSONEEL — Koningsstraat 168 — 1000 Brussel.

Het V.V.O. liet ons twee persberichten toekomen die wij hier gaarne afdrukken :

Brussel, 2 februari 1972

Het Verbond van het Vlaams Overheidspersoneel heeft kennis genomen van de regeringsverklaring en van de nieuwe regeringsstructuur.

Wat deze laatste betreft verheugt het V.V.O. er zich over dat de taalkundige splitsing-verdubbeling zich voortzet, nl. inzake huisvesting en ruimtelijke ordening, maar vraagt dat deze splitsing ook op het vlak

van de bestuurlijke structuur zou doorgetrokken worden, zoals reeds lang door het V.V.O. werd voorgesteld.

Het V.V.O. stelt het op prijs dat de regeringsverklaring na 8 jaar sabotage van de taalwet, de nadruk legt op de naleving van deze wet te Brussel ;

- betreurt echter dat voorbij wordt gegaan aan een eerlijke naleving van de taalwet inzake de centrale besturen en de uitvoeringsdiensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt, o.m. **in de Sabena** ; (vetjes van de redactie)
- betreurt dat in het regeringsakkoord de begrenzing van het economisch gewest Brussel tot de 19 gemeenten niet werd opgenomen, des te meer dat uitdrukkelijk werd gesteld dat het gewest Brussel dezelfde bevoegdheid zou krijgen als het Vlaamse en als het Waalse gewest ;
- verwerpt met klem deze toezegging en zegt eensgezind met alle andere Vlaamse verenigingen, verenigd in het Overlegcentrum : « Brussel geen derde macht » !
- verwerpt de nieuwe aanslag op het Vlaams karakter van de Voergemeenten, die trouwens ongrondwettelijk is en eist de afschaffing van de faciliteiten aldaar ;
- betreurt dat in geen oplossing voorzien werd voor het Brusselse agglomeratiegezag, waar ons in ruil voor het prijsgeven van onze meerderheid op nationaal vlak, de kwasipariteit werd beloofd en het eigen beheer over de Vlaamse cultuur- en onderwijsproblemen, wat door de verkiezingsuitslagen van 21 november in het gedrang werd gebracht.

Het V.V.O. betreurt de decadentie van het politiek bestel, gekenmerkt door de niet-naleving van de taalwet van 1963 waarop onder meer de verstandhouding tussen de volksgemeenschappen in België gegrondvest werd.

Het V.V.O. stelt met spijt vast, dat weer eens de toegevingen haast eenzijdig van Vlaamse kant komen, o.m. inzake het in leven houden van de welvaart in Wallonië en in het Brusselse waterhoofd op de rug van de Vlamingen en besluit dat meer en meer bewezen wordt dat in het huidig Belgische kader de Vlaamse gelijkberechtiging, die niet alleen in feite maar zelfs in rechte niet verwezenlijkt is, onmogelijk blijkt te zijn.

Brussel, 3 maart 1972

Het Verbond van het Vlaams Overheidspersoneel vraagt dat het probleem van de gewestvorming onverwijld zou opgelost worden. Het vraagt dat het gewest Brussel, waarvan het de oprichting trouwens overbodig vindt, alleszins beperkt zou blijven tot de 19 gemeenten en wenst dat ook de bevoegdheid zou beperkt worden aangezien Brussel geen derde macht mag en kan worden, des te meer dat de waarborgen, die voor de Vlamingen te Brussel beloofd waren in ruil voor het prijsgeven van de Vlaamse meerderheid op nationaal vlak, niet verkregen werden.

Het wenst dat de oprichting van het agglomeratiebestuur slechts zou verwezenlijkt worden nadat het probleem van de gewestvorming in deze zin geregeld is.

Het eist de onmiddellijke toepassing van de taalwetgeving in de gemeentelijke diensten te Brussel (ingevolge de beloften van Hertoginnedal !) **en in het op te richten agglomeratiebestuur.**

Het eist de doorzetting van de oprichting te Brussel van Vlaamse peuterscholen en vooral van kinderkribben.

Het V.V.O. verwerpt iedere koppeling van het Voerstatuut aan het probleem Brussel.

Het vraagt dat het probleem van de Platdijetse streek en dat van de toepassing van de taalwetgeving in Komen-Moeskroen zou geregeld worden.

Ook vanwege het **ALGEMEEN NEDERLANDS ZANGVERBOND (v.z.w., hoofdsekretariaat : Oudaan 22-24 - 2000 Antwerpen - Tel. (03) 33.02.34 - P.R. 963.36 - Kredietbank : 11.661)** ontvingen we een brief, waarin een oproep die zeer gelegen komt.

Antwerpen, 23 februari 1972

Mijnheer de Voorzitter,

*Het 35e Vlaams Nationaal zangfeest zal dit jaar plaats vinden op **zondag 28 mei a.s. te 14.30 u.** in het Sportpaleis te Antwerpen onder het motto « **Federalisme nu !** »*

Het wil mij voorkomen dat er meer samenwerking zou moeten tot stand gebracht onder de grote Vlaamse verenigingen met het oog op het voeren van een grootscheepse propaganda voor de manifestaties die door onze verenigingen worden ingericht.

Een oproep van Uw organisatie tot het bijwonen van het a.s. Vlaams Nationaal zangfeest zou m.i. zeer positieve reacties voor gevolg hebben. Vanzelfsprekend zou het ANZ steeds tot wederdienst bereid zijn.

Bijgaand stuur ik U een folder met alle nadere inlichtingen over het programma en de kaartenverkoop van het 35e zangfeest.

Hopende dat U hieraan een gunstig gevolg zal willen voorbehouden, dank ik U oprecht bij voorbaat en verblijf met oprecht toegenegen gevoelens namens het ANZ.

dr. jur. V. PORTIER, algemeen voorzitter

(Een deel van de informatie, vervat in de folder die hierbij was gevoegd, brengen we elders in dit blad).

De VERENIGING VAN VLAAMSE LEERKRACHTEN V.V.L., alg. secretariaat : Anjelierenlaan 25 - 8400 Oostende, tel. : (059) 80428, p.r. 896594) liet ons schriftelijk weten, dat zij van plan is een pedagogisch initiatief te nemen, dat wij biezonder belangrijk vinden voor de Vlaamse bewustwording.

Gaarne geven we hier de tekst van deze brief :

Oostende, 18 december 1971

Aan de redakties van de geschreven pers,

Zeergeachte Heer,

De Vereniging van Vlaamse Leerkrachten beschouwt het ondermeer als haar opdracht lesschema's te verspreiden ten behoeve van leraren en leerlingen over die onderwerpen die in ons leerplan te stiefmoederlijk behandeld worden alsmede over aktuele problemen.

In dit kader zullen volgende lessen in druk uitgegeven worden, gerangschikt in drie reeksen :

Reeks aktuele problemen :

- *Vrijheid in onze samenleving (uitgeput - in herdruk)*
- *Overmaas-Voerstreek (verschenen)*
- *Het wetsvoorstel Philippart en de economische decentralisatie (in voorbereiding)*
- *De pariteit in overheidssector (in voorbereiding)*

Reeks Vlaamse Beweging

- *7 lessen over de geschiedenis van de Vlaamse Beweging (1780 - heden) (in voorbereiding)*
- *De IJzerbedevaart : Recht en vrede (in voorbereiding)*

Reeks Maatschappijvorming

- *Hoe ontstaat een wet ? (in voorbereiding)*
- *Hoe werkt het parlement ? (id.)*
- *Hoe werkt de provinciale overheid ? (id.)*
- *Emancipatie van de vrouw (id.)*

Inliggend vindt U de zopas verschenen lestekst over Overmaas-Voerstreek. De andere lesschema's zullen op 4 bladzijden verschijnen.

Het zou ons verheugen indien U aan ons projekt de nodige ruchtbaarheid zoudt willen verstrekken. Met dank en dienstbare bereidwilligheid.

Jaak Vandemeulebroucke, alg. voorzitter

De VLAAMSE VOLKSBEWEGING (V.V.B., Goudbloemstraat 19 - 2000 Antwerpen) verstrekke ons in een nota, duidelijke gegevens betreffende het verschijnen van twee van haar hoofdbestuurleden voor de politierechtbank te Brussel op 18.2.1972 nadat zij op 7.4.1971 aan het Centraal Station te Brussel pamfletten hadden uitgedeeld. Wie nog niet overtuigd is van het feit dat België een onrechtstaat was, is en blijft, leze aandachtig de hieronder volgende gegevens.

Brussel, 20 februari 1972

V.V.B.-hoofdbestuurleden voor politierechtbank te Brussel op 18.2.1972.

1. **Betichten** : Gaby PELEGRIN-MEEUSEN, lid hoofdbestuur VVB ;
Robrecht EYKENS, lid hoofdbestuur VVB, lid VVA.
2. **Betichting** : Op 7.4.71 zich schuldig gemaakt aan het uitoefenen van het bedrijf van straatventer of verkoper van dagbladen, geschriften, tekeningen, prenten, aankondigingen en welke drukwerken ook, zonder voorzien te zijn van een schriftelijke toelating van de burgemeester (artikel 52.1 van het politiereglement).
Het betrof een pamfletuitdeling aan de stations van de Brusselse agglomeratie door de Vlaamse Volksbeweging. Aan het Centraal Station werden vijf aanhoudingen verricht door de Brusselse politie, waaronder de betichten.
3. **Argument verdediging** :
 - 3.1. Het desbetreffend artikel beteugelt het bedrijf van straatventer of verkoper wat een te koop aanbieden en een beroepsaktiviteit inhoudt.
 - 3.2. De leden van de VVB deelden gratis pamfletten uit die een politieke kommentaar bevatten (Toestand van Vlamingen te Brussel, subnationaaliteit, Vlaams onderwijs te Brussel).
 - 3.3. Zij deden dit als uitdrukking van hun politieke ideeën in het kader van de vrije meningsuiting gewaarborgd door de grondwet.
 - 3.4. De burgemeester van Brussel was op 21.03 en 1.4.71 op de hoogte gebracht van deze aktie.
 - 3.5. Het centraal politiekommissariaat liet weten dat de aktie mocht plaatshebben mits inachtneming van zekere voorwaarden (KB 04.04.1894).
 - 3.6. De verzekering werd gegeven deze voorwaarden in acht te nemen waarna de burgemeester mondeling zijn toestemming gaf.
 - 3.7. Op 8.4.71 ontving de VVB een schrijven van de heer politiekommissaris inhoudende het verbod tot uitdelen van pamfletten (brief geschreven op 6.4, gestempeld op 7.4 en toegekomen op 8.4.71 !)
 - 3.8. Andere gemeentebesturen (Anderlecht, St.-Joost, St.-Gillis) verleenden enkel mondeling hun akkoord en eisten geen geschreven toelating in het bezit van de uitdelers.

AANGEZIEN :

1. betichten niet onder de toepassing vallen van de voorwaarden van straatventerij of verkopen,

2. de goede trouw zeker aanwezig was (mondelijke toestemming en onmogelijkheid tot kennisname van het verbod)

MEENT DE VLAAMSE VOLKSBEWEGING

1. dat de betichte leden van het Hoofdbestuur moeten vrijgesproken worden,
2. dat de vrije meningsuiting te Brussel van politieke ideeën moet gewaarborgd worden voor en door Vlamingen,
3. dat ingeval de bewuste leden van het Hoofdbestuur zouden veroordeeld worden eens te meer de vrijheden van de Vlamingen te Brussel in het gedrang gebracht worden.

Het Hoofdbestuur
van de Vlaamse Volksbeweging.

Het IJZERBEDEVAARTKOMITEE (alg. sekretariaat : IJzerdijk 2 - 8160 Diksmuide, tel. : 051/502.86 - P.R. : 8821.92 « IJzerbedevaart Diksmuide » - Kredietbank 474-3100521-50 — Bank van Roeselare en West-Vlaand. 712-0400084-42)

liet ons weten dat **Prof. Dr. Frans DAELS**, de stichter van de IJzerbedevaart, op 7 januari 1972 negentig jaar is geworden. Bij die gelegenheid zal een huldeboek worden uitgegeven, dat werd geschreven en samengesteld door M. BOEY, lid van het bedevaartkomitee en dat tal van belangrijke historische en biografische gegevens zal bevatten. Het zal ongeveer 160 bladz. beslaan en kan op het sekretariaat worden bekomen voor de prijs van 150 F (adres en postrekening hierboven vermeld). Wij laten de tekst volgen van de daarbij horende mededeling van het IJzerbedevaartkomitee.

Op 11 november 1933 had in de krypt van de oude IJzertoren de 11 november-plechtigheid plaats. Prof. Dr. Frans DAELS hield een toespraak waar hij o.m. het volgende zei :

« De Vlaamse Bedevaart en dit Vlaamse kruis zullen steeds blijven wat zij altijd waren : een diepgevoelde hulde aan onze Vlaamse doden, en tevens de stem van het gesneuvelde Vlaanderen dat om volledig vrij Vlaams leven roept, dat recht opeist na het dubbel Vlaams lijden aan de IJzer, na het heiligschennis begaan op Vlaamse doden, na de ongehouden gebleven plechtige belofte van gelijkheid in rechte en feite, na het verbrijzelen van de Vlaamse zerken en na al het onrecht dat er op volgde. »

Na zovele jaren blijft het bovenstaande zijn betekenis behouden. Het onrecht blijft voortbestaan !

Aan prof. Dr. Daels, die op 7 januari 1972 negentig jaar werd, werd de Dr. Albert Schweitzer-prijs toegekend door de Johan-Wolfgang von Goethe-stichting te Basel, Zwitserland.

De gouden plaketaal van de Dr. Albert Schweitzer-prijs en de besbetreffende oorkonde werden aan prof. Frans Daels uitgereikt door Dr. Alfred Toepfner, voorzitter van de Johann-Wolfgang von Goethe-stichting in de loop van de maand november in het kader van een intieme plechtigheid en in aanwezigheid van de

familie en van enkele goede vrienden van prof. Daels.

De Dr. Albert Schweitzer-prijs werd aan prof. Daels toegekend omwille van de diepe sociale inspiratie die zijn wetenschappelijk en geneeskundig werk heeft bezielend en zijn streven naar een betere verstandhouding binnen de grote mensengemeenschap.

Langs de kranten mochten de leden van het Bedevaartkomitee, de vele tienduizenden trouwe IJzerbedevaarders en heel de Vlaamse gemeenschap vernemen dat onze vereerde prof. Daels negentig is geworden. Negentig mogen worden na een gevuld leven als onze ere-voorzitter meemaakte, is wellicht een voorrecht. Niet alleen voor de man wie het gegund is, doch ook voor de velen die in Vlaanderen naar zijn persoonlijkheid opzien, met ontzag, omdat ze beseffen wat het leven van prof. Daels voor de Zuidnederlandse gemeenschap aan groei, bewustwording en schoonmenselijkheid heeft betekend en nog betekent.

Het Bedevaartkomitee mag en wil die merkwaardige verjaardag op een bijzondere manier gedenken, en wel door aan prof. Daels het hierboven vermelde huldeboek aan te bieden en deze uitgave ter beschikking te stellen van de zeer velen die in de befaamde geneesheer en geleerde ook de vooraanstaande Vlaamse leider en de rechtgeaarde sociale mens eren.

Te Antwerpen werd een comité opgericht, met de bedoeling de **honderdste geboortedag te herdenken van DR. ALFONS van DE PERRE**. Velen in de Vlaamse beweging, weten niet eens meer wie hij geweest is en daarom drukken wij hieronder niet alleen de brief af die wij ontvingen, maar bovendien de begeleidende biografische nota. Bij het doornemen hiervan zal de lezer beseffen dat niet alleen gans Vlaanderen maar, om wat hij voor het K.V.O.H.V. heeft gedaan, ook het V.V.A. aan zijn nagedachtenis grote eer is verschuldigd.

Antwerpen, 20 december 1971

Geachte Heer,

U gelieve hierbij een korte nota te willen vinden over het levenswerk van Dr. Alfons Van de Perre, waarvan de 100ste geboortedag zal herdacht worden te Antwerpen, Geel en Wijnegem.

Voor wat de viering te Antwerpen betreft werd de datum vastgesteld op 30 september 1972. Er zal een academische zitting worden ingericht in het Archief en Museum voor het Vlaams Cultuurleven, ter welker gelegenheid een boek zal worden voorgesteld van de hand van Prof. Dr. Th. Luykx, dat gewijd zal zijn aan Dr. Van de Perre en zijn tijd. Tevens zal een tentoonstelling worden geopend, die de periode van de Vlaamse Beweging zal belichten, waarop Dr. Van de Perre zijn stempel heeft gedrukt.

Mag ik U vragen met deze datum rekening te willen houden en alle belangstellenden tot dit initiatief te willen uitnodigen.

Met de beste groeten,

*Voor het Comité
F. WILDIERS*

DOKTER VAN DE PERRE-HERDENKING

Dr. Alfons Van de Perre, geboren te Geel op 13 juli 1872, was onder de leidende figuren van de Vlaamse Beweging in het decennium dat de eerste wereldoorlog voorafging, een van de meest bedrijvige en dynamische.

Niet alleen was hij, plaatselijk te Antwerpen waar hij na een drietal jaren geneeskundige praktijk te Geel, zich in 1900 als geneesheer had gevestigd, zeer actief, maar bij de meeste initiatieven met een algemeen Vlaamse strekking was hij nauw verbonden. Het is begrijpelijk dat zijn aandacht aanvankelijk in de eerste plaats uitging naar gebieden die met zijn beroep als geneesheer verwant zijn : hygiëne, ziektebestrijding en verpleging. Hij was een van de promotoren van het Vlaams Geneeskundig Tijdschrift, van de Natuur- en Geneeskundige Congressen, van de Vlaamse School voor Verpleegsters.

Vrij spoedig verruimde hij zijn arbeidsveld tot de problemen van de Antwerpse haven, de economie in meer algemene zin, en vooral de Vlaamse en de sociale strijd in al zijn vertakkingen. Het is verbazend hoeveel werk hij in een enkele dag kon realiseren.

Verzet van de katholieke Vlamingen tegen de beruchte bisschoppelijke onderrichtingen van 1906, strijd voor de vernederlandsing van de Gentse Rijksuniversiteit, voor de inrichting van een Nederlandstalig hoger onderwijs te Leuven, voor de oprichting van Vlaamse regimenten in het leger, overal was hij er bij. Dr. Van de Perre was ook een eersterangs organisator. Zonder hem zou het Katholiek Vlaams Secretariaat, dat de continuïteit moest verzekeren van het optreden van de K.V.O.H.V. (Katholieke Vlaamse Oudhoogstudentenbonden) en toendertijd in het katholiek kamp althans de motorische kracht werd voor iedere Vlaamse actie, wellicht nooit tot stand zijn gekomen, of niet berust hebben op de stevige grondslag die hij eraan gaf.

Deze man zocht voor zichzelf toejuichingen noch bijval, maar was integendeel altijd bereid meer dan zijn aandeel te nemen in tegenkanting en verguizing. Iemand die zich zo onvoorwaardelijk inzette, met zo'n rustig radikalisme streed, zou evenwel onvermijdelijk en als vanzelf op het voorplan treden.

In 1910 moest de Nederduitse Bond — de enige overgebleven niet confessionele groepering uit de Antwerpse Meetingpartij — uitzien naar een vermoedelijke opvolger voor de toen 75-jarige Edward Coemans. Het was Dr. Van de Perre die daarvoor Frans Van Cauwelaert deed aanduiden. Twee jaar later werd Van Cauwelaert kandidaat gesteld voor het kanton Borgerhout en moest de dokter wel aanvaarden de Nederduitse Bond te vertegenwoordigen.

Rekening gehouden met de gedwongen onderbreking door de oorlog, is zijn parlementaire loopbaan van

korte duur geweest, vermits hij, opnieuw verkozen in 1919, reeds begin 1920 ontslag nam om plaats te maken voor een vertegenwoordiger van de kristelijke arbeidersorganisaties.

Wat hij gedurende deze korte jaren in en buiten het parlement heeft gedaan en verwezenlijkt was opmerkelijk. Voordrachten en vlugschriften over de ver Vlaamsing van het lager onderwijs, over de schoolkwestie, over onze taal in het leger, over economische aangelegenheden, vooral met het oog op de Antwerpse haven, krachtige tussenkomsten in de Kamer, overal en steeds stond hij in de bres.

Terzeldertijd was hij de spil van de groep die vóór de eerste wereldoorlog eerst het weekblad « ONS VOLK ONTWAAKT » stichtte, daarna de oprichting van het dagblad « DE STANDAARD » voorbereidde en na de oorlog deze gewaagde onderneming in de moeilijkste omstandigheden wist door te zetten.

Tijdens de oorlog 1914-1918 was hij bestendig in betrekking met de Vlamingen aan het front, werd door hen meer dan welke andere leider vertrouwd en geliefd. Zijn nooit aflatende waakzaamheid, zijn gedurfd en edelmoedig optreden tegen de wantoestanden in het leger en tegen de verongelijking van de Vlaamse soldaten, zullen zijn voornaamste eretitel blijven en wekte bij de Vlamingen op de voorlinie onvergankelijke dankbaarheid.

Vanuit Engeland eerst, daarna vanuit Frankrijk, leverde hij werkelijk, zonder de gevolgen voor zichzelf te ontzien, een éénmansstrijd tegen nagenoeg heel de regering, het hele legerapparaat en de Vlaamsvijandige pers.

Temidden van de hoogoplopende anti-Vlaamse koorts die volgde op de wapenstilstand, stond Dr. Van de Perre moedig voor de Vlaamse IJzersoldaten in de bres. In de bekend gebleven interpellatie van de drie Van's was hij het die de radikaalste taal voerde en het stevigst gedocumenteerd betoog hield.

Ziekte ondermijnde echter zijn gestel en op 4 augustus 1925 overleed hij, nauwelijks 53 jaar oud. Zwaarder verlies kon Vlaanderen op dat ogenblik niet treffen.

In de loop van 1972 zal de nagedachtenis van deze bij uitstek verdienstelijke voorman te Antwerpen worden gehuldigd. Ook te Geel en te Wijnegem zal Dr. Van de Perre op passende wijze worden herdacht. Indien er een man is die ook het strijdend Vlaanderen van heden niet mag vergeten, wiens aandenken in ere dient te worden gehouden, dan is het de moedige, ons te vroeg ontvallen dokter.

Al was Dr. Van de Perre ook een politiek man, aangesloten bij een partij, toch zal aan de geplande herdenking geen partijpolitiek karakter worden gegeven en worden de partijen als zodanig er niet bij betrokken. Dr. Van de Perre zag trouwens zelf voor de Vlaamse strijd slechts een overwinning mogelijk indien alle Vlamingen, van welke opinierichting ook, hun krachten bundelden.

Waar verdeeldheid onder de strijdende Vlamingen steeds de stootkracht van de beweging heeft verzwakt, wordt hier rond de figuur van de dokter, nog eens gelegenheid geboden om de fundamentele eenheid van ons gemeenschappelijk streven te beklemtonen.

afdeling Brussel

Na een eerder onverwachte rustperiode van enkele weken — wij zijn te Brussel slechts zeer langzaam de resultaten van de agglomeratieraadsverkiezingen te boven gekomen — werd op 4 februari II. weer eens aangeknoopt met onze « eerste-vrijdag-van-de-maand »-avonden.

Traditiegetrouw viel ook nu weer het zwaartepunt van de avond tijdens het gezellig samenzijn achteraf in de bar.

Eerlijkheidshalve moet worden toegegeven dat de gastspreker, professor en senator P. van WATERSCHOOT, tijdens zijn inleiding ons persoonlijk ertoe had aangezet om niet te breken met deze typisch Vlaamse gewoonte om een wijze en doordachte discussie voort te zetten in die zo gezellig benevelde dialogen — soms zijn het monologen — op een bar-kruk.

Daarmee heeft prof. J. van WATERSCHOOT, gepromoveerd senator, decaan van de faculteit economische wetenschappen van de K.U.L., en rechterarm van eerste-minister Eyskens tijdens zijn « grondwets-regering », willen aantonen hoezeer hij wel vertrouwd is met en gehecht is aan het Vlaamse leven te Brussel. Iets waarvoor wij hem, in de huidige Brusselse context, zeer dankbaar zijn.

Het thema van zijn causerie was : « **daagt Amerika Europa nog langer economisch uit ?** »

Vooraf trachtte prof. van WATERSCHOOT het naar zijn zeggen journalistiek-uitstekende werk te situeren van de hand van de beroemde Franse publicist en politicus J.J. Servan Schreiber : « De Amerikaanse uitdaging » (october 1967), waarnaar de titel van de voordracht dan toch gedeeltelijk verwijst.

J.J.S.S. poneerde in 1967 dat in de toekomst de derde economische wereldgrootmacht, na de V.S. en de Sovjet-Unie, niet Europa, maar de in Europa gevestigde Amerikaanse industrieën zouden zijn.

Deze ommekeer in de economische waardeverhoudingen zou steeds volgens J.J.S.S. vooral te wijten zijn aan : de enorme **technologische achterstand** (technical gap) van de Europese bedrijven t.o.v. de in Europa gevestigde U.S.-concerns, het schrijnend gebrek aan **innoverende initiatieven** (innovation gap) vanwege de Europese beheerders, de enorme kloof inzake **efficiënte bedrijfsleiding** tegenover het Amerikaans « management » (management gap) en tenslotte, de buitengewone achterstand vanwege Europa, vooral op het stuk van het **toegepast wetenschappelijk onderzoek** (research gap).

In dit verband pleit spreker voor een intensievere

interesse vanwege de overheid voor het toegepast wetenschappelijk onderzoek.

Volgens prof. van WATERSCHOOT moet men ervan af kunnen zien om het wetenschappelijk onderzoek in de wolken te blijven situeren !

Wetenschappelijke projecten die een rechtstreekse invloed hebben op de lotsverbetering van de medemens verdienen evenveel, om niet te zeggen nog meer interesse dan dit momenteel voor de zuivere fundamentele research het geval is.

Terugkerend tot « le défi américain » vertolkt spreker de mening dat nu nog meer dan bij de publicatie in 1967, wanneer de Amerikaanse economische suprematie toch reeds duidelijk tekenen van verzwakking vertoonde, de idee van een economische uitdaging vanwege Amerika t.o.v. Europa veld verliest. Naar prof. P. van WATERSCHOOT was de Amerikaanse economische uitdaging na wereldoorlog II veel intenser dan in 1967.

Sinds 1954 is de superioriteit van de V.S. op het economisch vlak immers blijvend afgenomen.

Waar vóór 1954 de inkomens tot driemaal hoger lagen in de Verenigde Staten dan in Europa, is dit verschil momenteel tot het dubbele herleid, abstractie gemaakt van de hogere V.S.-levensduurte, de Amerikaanse « way of life » en het onvoldoende evolueren van het begrip welzijn t.o.v. het begrip welvaart.

Hoe moeten wij nu staan tegenover deze vermeende uitdaging ?

Hoe moet vooral de Vlaamse economie zich gedragen ten opzichte van het stijgend aantal investeringen in onze gewesten ?

Door alle industrieën die zich bij ons willen vestigen — sinds drie jaar zijn de Duitse bedrijven hierin in de meerderheid — een bepaalde investeringscode op te leggen kunnen wij onze eigen nijverheidstakken efficiënt beschermen tegen het dynamisme van de buitenlandse investeerders.

Van de andere kant is de Vlaamse economie aan deze Amerikaanse investeerders zeer veel verschuldigd. Door hun inplantingen hebben o.a. de Amerikaanse bedrijven in niet geringe mate geholpen om het aanzien van onze expansionele industriële structuur en uitrusting te bestendigen.

Tot slot van zijn betoog stelde prof. van WATERSCHOOT ons gerust in verband met de eventualiteit van een Amerikaanse uitdaging.

Als een reële uitdaging voor de Amerikaanse economie ziet prof. Van Waterschoot eerder het **nieuwe Europa**, nadat het zijn nationalistische reflexen zou hebben verleerd en er daarenboven de werkelijke politieke en economische moed zou hebben voor opgebracht.

LAAT GEEN BRUSSELAARS IN DE ONTWIKKELINGSLANDEN DIK GAAN DOEN MET UW CENTEN.

Op 3 maart hield voor het V.V.A.-Brussel, dr. med. H. FUNK, V.V.A.-medelid uit Eupen een zeer opgemerkt referaat over : « **De huidige moeilijkheden van onze Duitstalige landgenoten.** »

De spreker merkt daarbij vooreerst op, dat het geheel van deze problematiek, sedert tien jaar, dus sedert het ogenblik dat hetzelfde onderwerp door de heer SCHILLINGS voor het eerst voor het V.V.A.-Brussel werd behandeld, vooral onder de invloed van de huidige politieke kontekst, gevoelig is gewijzigd.

De gevolgen van de gemeenteraadsverkiezingen, de instelling van een Duitstalige Kultuurraad, de recente wetgevende verkiezingen en meer bepaald de niet-verkiezing van WEYNAND, P.S.C.-kandidaat voor de Oost-Kantons, als gekoöpteerd senator, hebben een bepalend effect gehad op de verhouding van de Duitstalige bevolking van Oost-België, en het centrale gezag te Brussel.

De « Weynand-affaire » werd dan ook in het Duitsprekende gedeelte van België, zelfs door de meest « gematigde » bewoners van de Oost-Kantons, aanvoeld als een zeer zware slag onder de gordel, hen toegebracht door het Belgisch centrale establishment.

De reactie heeft dan ook niet lang op zich laten wachten : er werd een nieuwe politieke partij opgericht, de « Partij der Duitstalige Belgen », die actief de eigenheid van de streek in het geheel van het Belgisch staatsbestel wil propageren. Dr. H. FUNK vindt dat deze uitingen van ongenoegen, en dan vooral de reacties die zij hebben verwekt, een belangrijke stap zijn naar een grotere, zowel kulturele als economische autonomie voor Oost-België. Wat spreker eveneens als zeer positief heeft willen bestempelen is het feit dat de openbare mening, ook in Vlaanderen, door het gebeuren in de Oostkantons werd sensibiliseerd.

Door de steeds sterkere tendens naar gewestvorming, wordt Oost-België, daarenboven voor het eerst gekonfronteerd met de realiteit Vlaanderen, als een afzonderlijke entiteit ; waar voorheen uitsluitend met het « Belgisch gezag », in casu Brussel, Luik, Verviers, contact bestond.

Dit is een volstrekt nieuw verschijnsel, gegroeid uit de kontekst van de vernieuwde verhoudingen tussen de gewesten onderling. De « Berlijnse Muur » van onbegrip die sinds de opname van deze kantons in de Belgische Staat door toedoen van het Brussels-Waals establishment werd opgeworpen tussen Oost-België en Vlaanderen, wordt stilaan gesloopt, wat door Dr. FUNK als een zeer verheugend verschijnsel bestempeld wordt.

Immers, Vlaanderen met een lange traditie op het stuk van de sociale en kulturele ontvoogdingsstrijd, kan het Duitssprekend landsgedeelte daadwerkelijk steunen bij zijn streven naar meer autonomie.

In de eerste plaats kan het Vlaams dynamisme, in zijn streven om zijn kulturele autonomie in de werkelijkheid gekonkretiseerd te zien, bepaald inspirerend werken op de Oost-Belgische problematiek, zodat de realisatie van de autonome en direkt verkozen kultuurraad voor de Oost-Kantons hierdoor enkel kan worden bespoedigd.

Daarbij komt nog het feit dat de Vlamingen, door bij koöptatie, tegen de wil van de P.S.C. in, hun voorkeur te geven aan prof. J. van WATERSCHOOT boven WEYNAND, wellicht onbewust in sterke mate hebben bijgedragen tot de volledige ontsluiting van een ontvoogdingsgedachte, die momenteel in Oost-België, in alle lagen van de bevolking, en vooral bij de jongeren, aan het broeien is. Te meer dat deze streek die de ongefundeerde na-oorlogse repressie eerder traag te boven is gekomen nu nog dagelijks door Brussel, Luik of Verviers tekort wordt gedaan op het stuk van onderwijs, administratieve dienstverlening en economische expansie. Het is derhalve schrijnend te moeten vaststellen dat sommige wetteksten, uit de nieuwe grondwet, bij loyale toepassing op de Oostkantons, hierin onmiddellijk verandering zouden kunnen brengen.

Maar Oost-België wordt in Brussel onvoldoende, omzeggens **niet** vertegenwoordigd. Daarom rekent Dr. FUNK in zijn slotwoord vooral op Vlaanderen, opdat het konsekwent de regionalisatie-idee zou helpen doortrekken, tot in de meest vergeten of tekort gedane uithoeken van het land. Opdat België in het Europees perspectief, uiteindelijk zou kunnen naar buiten treden als een land met **drie** kulturen : de Nederlandse, de Franse en de Duitse.

De talrijke vragen, o.m. betreffende een eventuele koppeling aan het Voerprobleem, en over de verspreiding van de Vlaamse pers in deze Kantons, die na de vergadering op de spreker werden afgevuurd, getuigden van de enorme interesse die het onderwerp bij het aanwezige publiek had verwekt. Zo zelfs, dat Dr. FUNK als slotbedenking de wens te kennen gaf dat de Vlaamse solidariteit met de Duitssprekende lotgenoten, waarvan hij op deze 3e maart te Brussel getuige was, zou mogen worden doorgetrokken op het politieke en parlementaire vlak.

LEO DEKLEERMAEKER,
sekretaris V.V.A.-Brussel.

gouw oost-vlaanderen

— Op 17 februari vond er te Oudenaarde, ten huize van rechter W. van den BERGHE een informatieve vergadering plaats, om de uitbouw en de werking van de afdeling « **Vlaamse Ardennen** » te bespreken. Naast enkele personen van het gowbestuur, waren er meerdere mensen van Oudenaarde en omgeving aanwezig. Er werd besloten een soort beschermko-

mittee samen te stellen en een reclamefolder te drukken om de ledenwerving te vergemakkelijken. Er zal gevraagd worden de « Schepenzaal » van het Oudenaardse stadhuis als voordrachtzaal te mogen gebruiken.

— De geplande voordracht van Rik LANCKROCK over « **Humanisme in Vlaanderen** », voorzien op

25 februari te Gent, kon jammer genoeg niet door- gaan wegens ziekte van de spreker. Deze voordracht wordt naar het volgende winterseizoen verschoven. — Op vrijdag 14 april wordt er, onder de leiding van dr. med. P. CARPENTIER, een paneelgesprek gehou-

den door eminente geneesheren en juristen over « ABORTUS ». Zowel gelovige als vrijzinnige spre- kers, en dit van beider kunne, werden uitgenodigd. Plaats en uur : Europahotel, Gordunakaai 59 te Gent, te 20 u. 30.

gouw west-vlaanderen

afdeling Kortrijk

De eerste bijeenkomst van het academiejaar 71 - 72 had plaats op 14 oktober in de bar van de Campus Technisch Hoger Onderwijs. Dat naast de overtalrij- ke bekende vrienden veel nieuwe leden aanwezig waren, is een verheugend feit. De gelukkige keuze van het onderwerp beantwoordde duidelijk aan de verwachtingen.

Dr. med. VALCKE uit Menen liet zich van meet aan kennen als een gedegen wijnproever, die met het talent van de geboren docent een heldere en syste- matische uiteenzetting gaf over de verschillende Franse wijnstreken en -soorten. Hij verdiende dan ook het aandachtig auditorium dat vlijtig notities maakte van zoveel tips en heerlijke wetenschap.

Na de uiteenzetting van dr. med. VALCKE en de tal- rijke vragen van aanwezigen volgden praktische oef- ningen met een viertal wijnsoorten : van een witte Beaujolais tot een hemelse Château Bontaiguillon - Montagne St.-Emilion.

De vergadering verliep in een uitgesproken gezellige en vriendschappelijke sfeer. De oude psalmdichter wist waarover hij sprak, toen hij neerschreef : « de wijn verheugt des mensen hart ».

Op 19 november hield drs. J.P. BALLEGEER, assis- tent aan de RUG, voor een talrijk gehoor een lezing over de hedendaagse Vlaamse schilderkunst.

Eerst schetste hij de ontwikkeling in stijl- en kunst- besef sedert de Renaissance tot het begin van deze eeuw. Aan de hand van talrijke lichtbeelden toonde hij vervolgens aan dat de verschillende stijlrichtingen die tijdens de jaren twintig en dertig in Europa ont- stonden, door de tweede wereldoorlog in hun ont- wikkeling gestuit werden en voor een deel in de Verenigde Staten overleefden.

Na 1945 hernam in de Westeuropese schilderkunst wat spreker het « secundo » noemde : al de stijlen die voor de oorlog ontstonden, kenden een tweede bloei in de jaren vijftig en zestig. Dit geldt duidelijk voor het expressionisme, het surrealisme en de zgn. abstracte schilderkunst.

Het feit dat de Verenigde Staten in de hedendaagse schilderkunst een vooraanstaande plaats innemen (pop en op), kan voor een groot deel verklaard wor- den door de emigratie van Europese schilders en het voortzetten tijdens de oorlog van de Europese traditie door plaatselijke schilders. Terloops wees spreker op een analoge beweging in de bouwkunst met het Bauhaus als uitgangspunt.

Tot slot bekleemtoonde spreker de eigen betekenis en functie van de hedendaagse schilderkunst, die een uiting is van de huidige stijlbeleving. Met klem wees hij het cultuurpessimisme af dat in de deztijdse schilderkunst alleen verwording en stijlloosheid meent te herkennen.

Het is de verdienste van drs. J.P. BALLEGEER en- thousiast en overtuigend zijn inzichten over te bren- gen, zonder de pedante retoriek van sommige echte en andere kunstkenneren.

afdeling Brugge - Oostkust - Houtland

vrijdag 12 november 1971 — Brugge : Een stad om in te wonen ?

Als inleiding van de avond werd eerst het diaporama vertoond, samengesteld in opdracht van de Stichting Marcus Gerards. Deze diareeks was het werk van de heren DOBBELAERE en STEEL, die de muziek en de teksten biezonder goed hadden aangepast. De projectie gaf een volledige inventaris, zowel van de mooie rustieke gebouwen als van diverse oude pan- den, die thans in schrijnend verval zijn.

Hierna volgde een paneelgesprek met als thema : « Brugge naar de maat van de mens ». Aan dit ge- sprek werd deel genomen door de heren Andries van den ABEELE, gemeenteraadslid en sekretaris van de Stichting Marcus Gerards, dr. Luc DEVLIE- GER, lid van de Koninklijke Commissie voor Monu- menten en Landschappen, advocaat Fernand TRAEN, schepen voor cultuur, notaris Eduard VAN CAILLIE, beheerder van de Belgische Esthetische Liga en ten- slotte architect Luc VERMEERSCH, ondervoorzitter van de Jonge Handelskamer.

donderdag 27 januari 1972 — Die avond werd er een causerie gehouden door de heer Henri van den BOSCH, adjunct sekretaris van de Beurskommissie te Brussel over de wijze van beleggen, hetzij in on- roerende goederen, hetzij in obligaties en aandelen.

De spreker waarschuwde vooral de bezitters van « slapende » portefeuilles en raadde hen sterk het volgen der koersen aan en het verhandelen van de nodige aandelen.

Na de voordracht werden door de toehoorders nog diverse vragen gesteld doch bepaalde tips voor de beurs kreeg men niet te horen.

Dit was echter wel het geval bij de gedachtenwisse- lingen van het hoofdzakelijk mannelijk publiek dat nadien deelnam aan een receptie, aangeboden door de Belgische Vereniging der Banken.

donderdag 17 februari 1972 — Wat willen de vrouwen ?

In de gespreksavond rond dit thema, behandelde mevrouw VERLINDE, lic. germ. phil., de tweede emancipatiegolf. Haar voordracht was zeer wetenschappelijk gestoffeerd en de gepolycopieerde tekst vooraf verkrijgbaar. Zij drong aan op volledige gelijkberechtiging, coëductie, gezinsplanning en op de nodige sociale instellingen en voorzieningen.

gouw antwerpen

afdeling Antwerpen

Verslag van de eerste reeks ontmoetingen van het academisch jaar 1971-1972

Op dinsdag, 5 oktober 1971, had de 547e ontmoeting plaats, die tevens het academisch jaar 1971-72 plechtig opende. De nochtans zeer ruime vergaderzaal in het torengedouw van de Kredietbank was te klein om de uitgelezen schare prominenten en leden te herbergen en de zachte nazomerse temperatuur steeg dan ook tot ongekende hoogten. De deftig uitgedoste heren staarden vol afgunst naar de lichtgeklede dames in de bonte muurschilderingen.

Voorzitter dr. med. P.J. CARPENTIER sprak de welkomstrede uit en legde onder meer de nadruk op de noodzaak tot samenwerking tussen de extremisten en de gematigden onder de Vlamingen. Zijn kordate doch realistische taal sprak iedereen aan.

Ondervoorzitter dr. jur. Valeer PORTIER leidde dan, prettig, gevat en oprecht, zijn streekgenoot in, prof. dr. VLERICK, minister staatssecretaris van streek-economie, die de openingsrede hield onder de titel « Welvaart in Vlaanderen blijft noodzaak ». Verfrissend was het zeker wel te vernemen dat de sympathiek keuvelende minister, die echter goed beslagen op het jis kwam, het enorme belang inzag van de strijd tegen de milieuverontreiniging. De strijdkreet : « Weg met Progil », bleef echter uit. Wat ons betreft mag minister VLERICK er bij de volgende regering toch weer bij zijn. (Wat intussen het geval is. N.v.d.R.)

Een gulle receptie aangeboden door de Kredietbank, rondde het geheel af en maakte deze geslaagd avond tot een goede start voor een nieuw academisch jaar.

Ook de eerste van de « gewone » vergaderingen was een opvallend succes.

Dr. Rob van ROOSBROECK, één onzer grootste historici, was even over de grens gekomen om ons anderhalf uur met geestdrift onder te dompelen in de zestiende eeuw, periode die zo bepalend is geweest voor ons vaderlandse lot en die de spreker kent als wellicht geen ander.

Dat hij wel enigszins van zijn aangekondigde titel : « Geuzen in ballingschap — Vlaamse uitwijkelingen in de XVIe eeuw » afweek en meer algemeen het Geuzenvraagstuk en de daarbij horende figuren be-

Dokter HAUWEL behandelde de situatie van de arbeidende vrouw en de daaraan gepaard gaande problemen.

Mevrouw de WACHTER, dr. jur., lic. not. sprak over het huwelijksgoederenrecht en over de ouderlijke macht. Haar uiteenzetting toonde duidelijk aan dat de vrouw in het huidige rechtssysteem nog praktisch volledig rechtsonbekwaam is en dat de wet van 30 april 1958 betreffende de emancipatie van de vrouw in feite een dode letter is gebleven.

lichtte en ontleedde, zal niemand hebben gespeten. De wijze waarop de Oranje-figuur voor ons herrees, niet als ridder zonder vaar noch vrees maar evenmin als verrader van zijn soeverein, was grandioos. Dát is pas geschiedenis !

Jongeren weten niet wat zij bij veel mensen van die generatie — van ROOSBROECK is 72 ! — het meest moeten bewonderen : hun fysische volharding, hun enorme werklust, hun encyclopedische en parate kennis of hun veerkracht, die alle slagen van het lot weer te boven komt.

Op 19 oktober was het Rubenshof weer eens te klein en was het andermaal Hélène Fourment die ons herbergde. Deze toeloop werd veroorzaakt door de heer Albert PEETERS, die kwam spreken over : « De crisis in het ambt : de visie van een gehuwd priester ». Hij werd ingeleid door voorzitter CARPENTIER en moest gedurende de hele voordracht enige inspanning leveren om het geroezemoes en de lachpartijen van een belovend lokaal te overstemmen, iets waarin hij trouwens uitstekend slaagde. De nokvolle en oververhitte zaal — wanneer gaat Hélène daar eens iets aan doen ? — volgde muisstil de schitterende belijdenis, zonder wrok, zonder agressie maar met veel zin voor realiteit voorgebracht door een schoon mens en een zuiver idealist. De talrijke pertinente vragen door het publiek na de spreekbeurt gesteld, toonden aan dat dit onderwerp nog lang niet is uitgeput. Het was een avond die iedereen tot bezinning bracht.

Op 26 oktober had het V.V.A., welwillend en minzaam ingaand op de hartverscheurende aandrang van verschillende andere verenigingen, aanvaard om bij uitzondering een vergadering in eigen huis te laten vallen, zodat we allemaal konden gaan luisteren naar dr. A.A.A. TERRUWE, zenuwarts uit Nederland, die zich in de zaal Elckerlyc kwam afvragen : « Moet de psychiatrie de straat op ? » Het antwoord op deze vraag moeten wij u schuldig blijven want toen puntje bij paaltje kwam, bleek de zaal reeds lang uitverkocht en konden vele V.A.A.-leden, waaronder Uw verslaggever, niet meer naar binnen. Moraal : welwillend en minzaam zijn tegenover zusterverenigingen wordt niet altijd onmiddellijk beloond. De ondervraging van wél aanwezige toehoorders, leverde voor dit verslag geen bruikbare gegevens op...

Toen het bestuur, na getwijfeld te hebben of er op 2 november al dan niet een vergadering zou belegd worden, de knoop in positieve zin doorhakte, nam het een uiterst gelukkige beslissing. Het werd een onvergetelijke avond, weer een hoogtepunt. Ondervoorzitter Jan DEBEUCKELAERE, de man die altijd het juiste woord op het juiste ogenblik spreekt, leidde sober en gevat, met maatgevoel en ernst, Anton van WIDERODE in die een lezing, neen een werkelijk kunstwerk kwam brengen over : « De doodsgedachte in de literatuur ». Hij slaagde erin een volle zaal van het begin tot het einde, muisstil van emotie, te laten luisteren naar enkele hoogtepunten uit onze Nederlandse poëzie, met een kommentaar die, hoewel stoelend op kennis en wetenschap, zelf niets anders dan poëzie kon worden genoemd. Anton VAN WILDERODE, wij danken u, gij hebt ons volmaakte en blijvende schoonheid gebracht.

Een week om terug met de voeten op aarde te komen konden we wel gebruiken. Als er iets is dat aards, werkelijk en nuchter is, dan is het wel de arbeid.

Prof. dr. R. BLANPAIN, jong en dynamisch professor aan de KUL, kwam op 9 november 1971 spreken over « Ontwikkeling en evolutie van het arbeidsrecht in België ». Hij werd ingeleid door bestuurslid Suzanne van GELDER-van HOVE, die als rechter in de arbeidsrechtbank natuurlijk ook iets van arbeiden kent. Na op magistrale wijze de grote economische structuren en hun wisselwerking geschetst te hebben evenals de betrekkelijke onmacht van de vakverenigingen ten overstaan van wereldbedrijven als Ford, G.M. en tutti quant, maakte hij duidelijk dat het arbeidsrecht in dit kader slechts een marginale rol kan spelen. Daarop trok hij van leer tegen het individueel karakter van de arbeidsverhouding en pleitte ondermeer voor een motiveringsplicht door de werkgever bij afdanking, voor grotere zekerheid van promotiekansen en arbeidsbehoud, voor een meer realistische mogelijkheid tot oplossing van bepaalde geschillen tussen werkgevers en werknemers vóór het einde van de overeenkomst, tegen elke vorm van discriminatie, tegen het kunstmatig onderscheid arbeider-bedienenden, enz., enz. Hoewel, zoals bleek uit de naderhand gestelde vragen, lang niet iedereen het eens was met deze bewust-eenzijdige visie, waren de toehoorders onder de indruk van de didaktische gaven van deze geboren professor, die de moeilijkste problemen met synthetische helderheid, systematisch en streng logisch wist te verklaren en dat alles nog gekruid met sprankelende humor. Als ik nog student was, zou ik het college van professor BLANPAIN nooit « brosen » !

Onze volgende ontmoeting was geheel uniek. Ze had plaats op een donderdag, buiten de grenzen en... horresco referens... zonder de dames. Het was 11 november 1971, voor ons een rustdag maar een gedroomde gelegenheid om in Nederland de mensen aan het werk te zien. Dat komt doordat Nederland in de oorlog '14-18 niet werd aangevallen — ik zou zeggen au contraire — maar daar merk je nu niets meer van, behalve dan precies op zo'n 11 november.

We werden door de sociëteit Concordia uit Eindhoven geïnviteerd om met hen de Philipsfabrieken te

bezoeken, vervolgens een traditionele maaltijd te gebruiken en uiteindelijk « te kienen om wildprijzen variërend van piepkuiken tot volle haas ». Het werd een prettige en uiteraard goed gevulde dag. De laboratoria Philips gaven demonstraties met de laatste snuffjes op gebied van klank- en beeldweergave en dat daar wat salesmanship bij kwam kijken, vonden we die dag niet erg.

Daarna was het verbroederen aan de tapkast in de soos en geen cent te betalen meneer, alleen een streepje op een kaartje bij elke borrel. Er volgde een stevige en lekkere maaltijd (erwtensoep of mosselen) die voor velen onder ons niet of/of maar en/en werd.

Tenslotte het « kienen », een heerlijk soort lottospel waar je massa's wild mee kon winnen, althans die vlotte avond bij Concordia. Onze erkentelijkheid tegenover onze Nederlandse vrienden haalde een nooit eerder bereikte hoogte, ook al hadden ze ons in de heimat een flink stuk huwelijksproblematiek aan de hand gedaan. Immers, omdat ze van oudsher op het veld werken, terwijl de mannen op jacht trekken en omdat die avond in het teken stond van wild en jacht, zo zeide Concordia (vroeger vermoedelijk een zeer stugge mannensoos) **moest** dit alles traditioneel **zonder** de dames geschieden. Het deed velen onder ons een beetje pijn, en remde enorm onze toeloop, maar zoals weleer de oude Belgen, trokken ook wij uiteindelijk zwaar met wild geladen terug naar de hardsteden om het deemoedig den gaden aan te bieden... en aldus vergeving en bijslaap te bekomen.

Aan de oude getrouwe, die voor het vervoer van de kostbare vracht instond, werd door de rijkswacht de gelegenheid geboden enkele kwisvragen te beantwoorden, te demonstreren of al de lichten van zijn wagen werkten en te proberen een klein zakje van kleur te doen verschieten. Alleen op het laatste punt bleef hij in gebreke, zodat hij overgelukkig zijn weg kon vervolgen om het wild in het holste van de nacht bij een slager in de diepvrieskast te gaan stoppen.

Alles wel beschouwd was het voor hem die dag dus eerder een soort **rallye** geworden.

Daar prof. Piet LENDERS sj., aangekondigd voor 16 november, verhinderd was, trommelde Hugo HERMANS, onze opdrachthouder organisatie, oog hebbend voor het aktuele nl. de juist voorbij verkiezingen van 7 november en dan nog op een minimum van tijd, een spreker op in de persoon van senator Hektor de BRUYNE, die ons kwam onderhouden over de merkwaardigheden van ons verkiezingsstelsel. Hij deed dit op een zo wetenschappelijke en zo objectieve wijze, dat iemand die hem niet kende — maar wie kent hem niet — moeilijk zou hebben kunnen raden tot welke partij hij behoort.

Hij ontleedde diepgaand de reeks factoren en imponderabilia, die een verkiezingsuitslag kunnen beïnvloeden en die de sociologische interpretatie ervan uiterst broos maken. We hoorden hier iemand aan het woord die zeker met de nodige beslagenheid en kennis zijn parlementair werk zal aankunnen. Daarenboven bleek hij ook nog zeer slagvaardig te zijn toen er vragen werden gesteld.

Prof. dr. Etienne van der STRAETEN, ingeleid door bestuurslid A. van GELDER, kwam op 23 november spreken over « Het leven in een landelijke Afrikaanse gemeenschap, de Bobo-Fing uit Opper-Volta, West-Afrika ». Na ons eerst een zeer duidelijk inzicht gegeven te hebben in de familiale- en dorpsstructuur van deze stam, dit alles gekruid met pittige anecdotes en spirituele vergelijkingen, verklaarde hij gaandeweg de haast onoverkomelijke moeilijkheden, waarop ontwikkelingshulp aan soortgelijke gemeenschappen vaak stuit. Achter een luchtig betoog ging een schat aan kennis, wetenschappelijke vorming en gekristalliseerde ervaring schuil en kon de deernis worden aangevoeld die deze man ertoe bewoog, onze minder bedeelde zwarte broeders eerst te leren begrijpen, ten einde ze nadien efficiënter te kunnen helpen. Een prachtige reeks dia's, met een verfrissende humor gekommentarieerd, maakten de reeds gegeven uiteenzetting zo mogelijk nog levendiger. Talrijke vragen gaande van het pensioen van « Franse » oudstrijders uit de voormalige Franse koloniën tot de apartheid in Zuid-Afrika, vormden na deze pittige hoofdschotel het dessert.

30 november moest het antwoord brengen op de vraag : « Waarheen met de vrouwenemancipatie ? » Bestuurslid Suzanne van GELDER - van HOVE stelde de dames voor die deze vraag zouden oplossen : Rika de BACKER - van OCKEN, senator, sympathiek en wijs, de leidster van het gesprek, Rita JOLIE - MULIER, rustig en didactisch argumenterend en Marijke van HEMELDONCK, strijdvaardig en soms « den goeden burger » schokkend maar behoorlijk gedokumenteerd. Dat er buiten de wiskunde, op één vraag meerdere antwoorden mogelijk zijn, werd eens te meer bewezen door de uiteenzettingen van de drie spreeksters. Zij werden, na enkele vragen uit de meer dan gevulde zaal, uitgeleide gedaan door voorzitter CARPENTIER himself, die tijdens de voordracht al had zitten popelen om eens duchtig zijn onfeilbare mening te zeggen, wat hij dan ook met geestdrift deed. Een in vele opzichten leerzame avond en... voer voor psychologen !

7 december stond in het teken van het « sotte ». Het feest van de nochtans uitgerangeerde heilige, voorheen bekend als Sinterklaas, werd toch gevierd. De sedert enkele jaren traditionele Sinterstan Klaas Peeters werd ontslagen en kwam een opzeggingsvergoeding eisen in (drinkbare) natura, wat werkgever CARPENTIER, waarschijnlijk onder druk van het Klazensyndikaat, ofwel, overtuigd door de opvallende argumenten van Zwarte Lola, na enig tegenstribelen genadig toestond.

In overeenstemming met het politiek klimaat van ons landekijn, deden nu drie Sinterklazen hun intrede : een vendeljongensachtige Vlaming, een sierlijk uitgedoste Waal (in de persoon van een Noordafrikaans

gastarbeider) en een arrogante kleine Brusselaar, die klaarblijkelijk verzamelaar was van decoraties.

Zwarte Lola begon met een nogal academische strip-tease, op de tonen van een zeker volkslied dat om het muzikaal aanvaardbaar te maken, wat gesyncopeerd en geritmeerd werd vertolkt. Nadien volgden met de spontane medewerking van de zaal kwisvragen en liedjes. Een om zijn spreekwoordelijke bescheidenheid, takt en kuisheid algemeen geacht en bemind geneesheer, kreeg bij zijn intrede een zo « schoon lieken », dat hij een traan van stille ontroering moest wegpinken. Ere-Voorzitter van THILLO won de prijs van de meeste-raadsels-opgelost-hebbende-en-dus-meest-intellektuele-V.V.A.'er, zijnde (de prijs) een marsepeinen varken.

De enige dissonant in dit festijn van de geest, was de vooraf opgediende waterzooi, of wat daarvoor moest doorgaan. Het bleek een massa voedzame aardappelen te zijn, die werden vergezeld door een stukje kip, waarvan kwantiteit en kwaliteit in de verkeerde richting wedijverden. Het geheel was overgoten met een van duistere bedoelingen zwangere witte saus, waarin grote groene erwtten mijmerend rondreven. Wat zijn we toch kieskeurig geworden ; eigenlijk ging het om een zeer degelijke winterhulpmaaltijd. Zelfs de niet weekhartige « patron » moet iets gewaar zijn geworden, want hij trakteerde daarna met de drank, een enig feit in de annalen. Qu'à cela ne tienne, het was een van de meest geslaagde Sinterklaasfeesten van de laatste jaren. Het bestuurslid organisatie en al de trouwe medewerkers die er niet veel dagen maar wel nachten hebben aan gependend, dienen hoog te worden geprezen.

Enkele dagen later op 11 december 1971, ging een selekt gezelschap leden in het Alpheusdal te Berchem hazen, fazanten, piepkuikens en ander vee verorberen dat op 11 november in Eindhoven was gekend. Een stemmige, ruime zaal, een vriendelijke ontvangst, hoffelijke obers, uitstekend toeberede en warm opgediende spijzen, alsmede passende dranken, brachten er vlug een eufore stemming in, die slechts enkele graden zakte toen op het einde de rekening bekend werd gemaakt. Enkele leden vroegen zich af wat het dan wel gekost zou hebben als onze kienende medeleden niet zelf voor de grondstoffen hadden gezorgd.

Op 14 december leidde bestuurslid Arnold van GELDER, nog maar eens — hij kan zijn voorliefde voor al wat exotisch is werkelijk niet verhelten — dr. Adriaan CLAERHOUT in. Deze is een prettig, onderhoudend en beslagen causeur, die om zijn lezing « Tibet, kunst van goden en demonen » te kunnen houden, een welhaast encyclopedische kennis heeft moeten vergaren. Om bij de dia's uit te leggen hoe al die prachtig geschilderde of gebeeldhouwde lelijkerds heetten, moest hij een aanzienlijk deel van het enorme boeddhistische panteon met voor-, achter- en bijnaam vermelden. Na afloop waren we blij dat er hier

LA CHARITE BIEN ORDONNEE COMMENCE PAR SOI-MEME : STEUN ALLEEN IN EIGEN STREEK DE KARITATIEVE INSTELLINGEN EN NIET TE BRUSSEL OF IN DE WALEN.

in het westen slechts één God en drie goddelijke personen worden aangeprezen, wat al een aanzienlijke vereenvoudiging betekent naast wat die arme lamaleerlingen allemaal moeten onthouden.

Traditiegetrouw proberen wij elke reeks met iets bijzonders te openen en ook te sluiten. De laatste vergadering vóór het kerstréces ging door in de indrukwekkend luxueuse salons van Eural-Co, en was dan ook aangepast aan het kader. Zijne Excellentie, Ch. ANWAR SANI, ambassadeur van Indonesië, die naar Antwerpen was gekomen met een staf sympathieke experts, sprak op 21 december over « Indonesië en de E.E.G. ». De opkomst was bijzonder groot en bovendien mochten wij ons verheugen in de aanwezigheid van de Consul Generaal der Nederlanden te Antwerpen, de heer J.L.H. CEULEN.

Eigenlijk ging de voordracht over ontwikkelingssamenwerking, maar nu langs de andere zijde bekeken.

Wie dacht dat een Azaat een rond de pot draaiende duisterling is, moest vlug dit vooroordeel laten varen. Zijne Excellentie sprak zeer eerlijk, zeer open, zeer direkt en konkreet, ongehinderd door de aanwezigheid van een hoger Nederlands ambtenaar, met loyale erkenning van begane fouten en met ondubbelzinnige formulering van zijn gewettigde verwachtingen. Dit alles werd vertolkt in een Nederlands, waaraan sommige van onze ministers, en helaas niet alleen de franstaligen, nog een puntje kunnen zuigen.

Een druk bezochte en geslaagde receptie, aangeboden door Eural-Co besloot deze avond, althans voor wat het officiële gedeelte betreft, want zoals ingewijden zullen erkennen, de après-sani uiensoep was heerlijk.

Wie kan na een zo overweldigende reeks geslaagde ontmoetingen, van het V.V.A. - Antwerpen nog bescheidenheid verlangen ?

IN MEMORIAM

Jan LEBEER was een groot voorganger, een schoon mens, een voorbeeldige collega, een waardige Vlaamse strijder. Men zou hem nog veel meer titels kunnen toekennen. Hij was bovenal een van die sterke, levenskrachtige mensen, die verschillende generaties overspannen en daardoor juist meer dan wie ook de lange kronijk van het wel en wee van de Vlaamse beweging grotendeels hebben beleefd. Hij was een man die nooit neen zei, die alles opnam, de last veel meer dan de eer, die altijd gereed stond voor zijn vak en voor zijn volk.

Hij was trouw. Hij had aan de IJzer bij zijn volk gestaan en heeft het nooit vergeten. Zijn hele leven wijdde hij verder aan dezelfde taak : de verheffing van het Vlaamse volk. Dat maakte hem tot een uitzonderlijk geneesheer en wetenschapsmens, dat maakte hem tot een volksopvoeder inzake kinderverzorging en tot een promotor van sociale geneeskunde.

Hij was moedig : ijver en moed gaan vaak samen. Na het dynamiteren van de IJzertoren, heeft hij met enkele getrouwen de IJzerbedevaarten helpen voortbestaan.

Ja, Vlaanderen heeft aan bepaalde dokters veel te danken. Bij zijn verscheiden hebben vele jongeren aangevoeld, hoezeer ze zijn voorbeeld gerust tot ideaal kunnen stellen en hoe gelukkig ze zullen sterven, indien ze het half zo goed zullen hebben gedaan.

Jan LEBEER, het was een eer en een voorrecht om met U in hetzelfde kamp te staan.

personalia

OVERLIJDENSBERICHTEN

Jan Lebeer, dr. med., kinderarts, geb. te Mechelen op 19.7.87, overleden te Antwerpen op 12.12.71 (zie In Memoriam).

Polydore Holvoet, dierenarts en volksvertegenwoordiger, geb. te Templeuve op 10.3.1900, overleden te Koekelare op 3.1.72.

Karel Vanden Weghe, dr. med., gespecialiseerd in inw. ziekten, geb. te Bredene op 3.10.34, overleden na langdurige ziekte op 23.1.72.

Kristine Indekeu, dochter van ir. Jaak Indekeu, kleindochter van ir. Indekeu uit Alken, geb. te Leuven op 2.4.51, overleden te Alken op 12.2.72.

Gaspard Degroote, dierenarts, actief in verscheidene Vlaamse verenigingen, geb. te Izegem op 13.11.18, overleden te Waregem op 14.2.72.

GEBORTEN

Tom, zoon van veearts en mevrouw Bouckaert, op 10.1.72, te Harelbeke.

Eveline, dochtertje van architect en mevrouw Dejaeghere - Mulier (dr. jur.) te Kortrijk op 14.8.71.

Brigitte, dochtertje van dr. med. en mevrouw Bossteels-Aalbeke op 16.9.71.

Anton, zontje van ir. en mevrouw Pil, op 12.10.71, te Kortrijk.

Isabelle, dochtertje van apotheker en mevrouw R. Stas op 29.10.71 te Bissegem.

Hilde, dochtertje van veearts en mevrouw D. Debaccker op 8.12.71 te Moorseele.

Emmanuel, zontje van dokter en mevrouw H. Devriendt op 9.12.71.

GELUKWENSEN

Flor Breemersch, landbouwingenieur, sekretaris van onze afdeling Roeselare werd benoemd tot directeur van het « Vrij Technisch Tuinbouwinstituut te Roeselare ». De heer Breemersch laat zich tijdelijk vervangen als sekretaris V.V.A. tot hij in zijn nieuwe betrekking is ingewerkt.

Omer Steeno, dr. med., lector, werd aan de KUL benoemd tot buitengewoon docent.

Maria Pijl-van Gastel, V.V.A.-lid, werd op 4 maart jl. 80 jaar. Wij wensen haar na haar actief leven nog vele jaren genoeglijke rust. (zie ook artikel « Prinses en Blauwvoet », in De Standaard begin maart '72).

Valentin Vermeersch promoveerde aan te universiteit te Gent met de grootste onderscheiding tot doctor in de kunstgeschiedenis op de thesis : « Grafmonumenten te Brugge ».

De heer **Jan Van Damme**, stadsbibliothekaris te Brugge publiceerde volgend wetenschappelijk werk : « Bibliotheekwezen te Brugge door de Eeuwen heen. »

Breek de politieke windstille !

35ste Vlaams Nationaal Zangfeest

op 28 mei 1972

te 14 u. 30 in het Sportpaleis te Antwerpen onder het motto

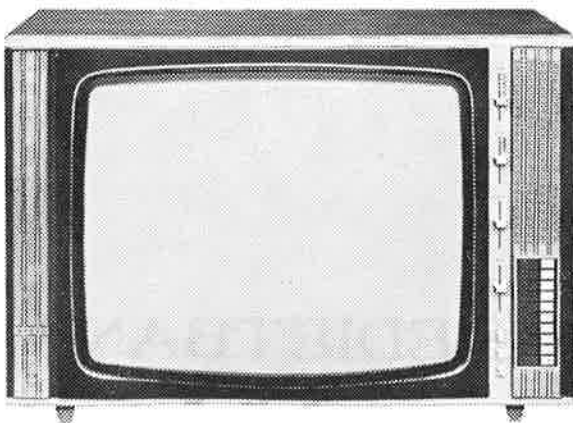
"FEDERALISME NU !"

De Vlaamse Academici hebben de ereplicht bij dit volksfeest aanwezig te zijn. Een lange reeks van Vlaamse en Nederlandse (klein)kunstenaars, koren, dirigenten en choreografische groepen verlenen hun medewerking.

KAARTEN UITSLUITEND VERKRIJGBAAR :

- op het ANZ-sekretariaat, Oudaan 22-24 (4de verd.) 200 Antwerpen — Tel. 03 / 33.02.34 en 33.00.22.
- van 1 april tot 28 mei
- ter plaatse of door overschrijving op het p.r. nr. 963.36 van het ANZ, Antwerpen of op het p.r. nr. 974.56 van ASLK Merksem, ten gunste van rekening nr. 165000/4030 van ANZ, Antwerpen.
- bestelling alleen na betaling
- verzendingskosten 5,— F of 10,— F indien meer dan 10 kaarten.

Denk erom, de beste plaatsen zijn nu nog verkrijgbaar !...

BARCO

uw vertrouwen waard

Wij maken werkelijkheid van zijn verbeelding.

BEKAERT
N.V. BEKAERT S.A. Zwevegem. België.

Eerste Europese producent en tweede wereld-
producent van staaldraad en staaldraadprodukten

Eerste nationale producent van matrassen
en meubilair. Technisch adviseur, bouwer van
machines en van bedrijfsklare fabrieken.

- 15.000 medewerkers in 31 fabrieken
en 14 landen.

- 9 eigen verkoopkantoren en 148
agenturen verspreid over de 5
continenten.

- 1.000.000 ton staaldraad
en staaldraadprodukten
per jaar.

VAN MAANEN, OGILVY & MATHER

Geen beleggingszorgen :

BELEGGINGSFONDSEN

Voor uw spaargelden bekomt U,
benevens een deskundig beheer, de
zo noodzakelijke beleggingsspreiding,
die normaal slechts mogelijk is
voor een miljoenenportefeuille.

Vraag inlichtingen aan de **KREDIETBANK**
Eén van haar beleggingsfondsen zal U zeker interesseren.